

По склонението на съществителните от сръбски произход са окончанията на творителен падеж ж. р. -ом (зает от съществителните м. р.) и винителен падеж ж. р. -ѣ. По-голямата част от грамотите започват с формулата: милостѣѣѣ божїѣѣ, която в последствие, чрез промяна на окончанието, става милостїѣѣм божїѣѣм (Panaitescu, 309, 328, etc.). Някои примери от езика на дипломатиката: н съ єднѣѣм работѣѣм (1431—32, I. Bogdan, *Relații*, 61); с мѣѣѣм глаѣѣѣм (1451—52, I. Bogdan, *Relații*, 86).

При местоименията следи от сръбско влияние виждаме в кратката родително-винителна форма *га*, която, както правилно изтъква проф. С. Б. Берищейн, става преобладаваща при Влад Цепеш². Примери: а) лични местоимения: *нѣ им га стѣ* *szeli* (1456)—62, I. Bogdan, *Relații*, 94); *да га крѣстѣ* (1445, I. Bogdan, *Relații*, 80); *да га крѣстѣ* (Tocilescu, 462); б) притежателни местоимения: *зарадѣ моего чловека* (1481, I. Bogdan, *Relații*, 169); *како нашега вражмаша* (1476, I. Bogdan, *Relații*, 97); *по нашега чловека* (1474, I. Bogdan, *Relații*, 113); *ни единого... нашега* (Tocilescu, 468); в) неопределителни местоимения: *а ни от кога* (1479—80, I. Bogdan, *Relații*, 156); *а самого* (Tocilescu, 465); г) показателни местоимения: *за якого сирмаха* (1482—96, I. Bogdan, *Relații*, 205); *того чловека* (Tocilescu, 468); *скрѣди якого* (Tocilescu, 464).

Характерна черта на глаголите от сегашно време изявително наклонение в сръбския език е окончанието -мо в 1 л. мн.ч. което често се среща в езика на влашките грамоти, проникнало след 50-те години на XV в.: не можемо оставит (1456—62, I. Bogdan, *Relații*, 94); ере смо их насчили (1475, I. Bogdan, *Relații* 119); а ми да им счиниммо (1484, I. Bogdan, *Relații*, 191).

¹ С. Б. БЕРНШТЕЙН, *Разыскания*, стр. 39.

² *Пак там* стр. 359.

³ *Пак там* стр. 193.